

O c e n a
rozprawy habilitacyjnej „Koncepcja rzeczy publicznej
w prawie polskim .Zagadnienia administracyjnoprawne”,
Kielce 2013 , oraz pozostałego dorobku naukowego
dr Leszka Bieleckiego

1. Instytucja rzeczy publicznej w prawie polskim czekała od dawna na nowe opracowanie. Dopiero po zmianach ustrojowych, politycznych , gospodarczych i reaktywowaniu samorządu terytorialnego doktryna powróciła do tego pojęcia , ale,poświęcone rzeczom publicznym opracowania, mają charakter fragmentaryczny, dotyczą zazwyczaj poszczególnych kategorii rzeczy publicznych (wyjątkiem jest opracowanie D.Kijowskiego ale nie tworzy ono jednej spójnej koncepcji), bądź – w tym kontekście - majątku samorządu terytorialnego a szerzej majątku publicznego . W konsekwencji pojęcie rzeczy publicznej i mechanizmy rządzące jej wykorzystywaniem na cele publiczne pozostają sporne. Problem istoty rzeczy publicznej i sposobów jej wykorzystywania w celu realizacji zadań publicznych, a szerzej problem publicznego prawa rzeczowego, jest problemem trudnym, wymagającym głębokiej refleksji. Brakowało dotychczas opracowania o charakterze kompleksowym łączącego różne aspekty funkcjonowania rzeczy publicznej w polskim systemie prawnym .Wybór tematu rozprawy jest zatem wyjątkowo trafny. Recenzowana rozprawa wypełnia istotną lukę w piśmiennictwie.

2. Dr Leszek Bielecki uzyskał stopień doktora w grudniu 2003 r. na Uniwersytecie Marii Curie – Skłodowskiej, na podstawie rozprawy „Instytucja koncesji w prawie polskim. Zagadnienia adnistracyjnoprawne”. Jego dorobek naukowy, poza wskazanymi rozprawami ,

jest bogaty , obejmuje ponad 100 prac o zróżnicowanym charakterze : monografie , rozdziały w monografiach, podręczniki, artykuły i inne opracowania, publikowane w liczących się wydawnictwach i czasopismach. Zakres zainteresowań badawczych Habilitanta jest szeroki, obejmuje problematykę prawa publicznego , przede wszystkim administracji i prawa administracyjnego, materialnego i ustrojowego , publicznego prawa gospodarczego, prawa samorządu terytorialnego, prawa podatkowego i prawa ochrony środowiska . W swoich opracowaniach łączy zagadnienia teoretycznoprawne z praktyką stosowania prawa.

Ukoronowaniem dorobku naukowego dr L.Bieleckiego jest rozprawa „ Koncepcja rzeczy publicznej w prawie polskim .Zagadnienia administracyjnoprawne”, Kielce 2013.

3. Rozprawa habilitacyjna składa się ze Wstępu, siedmiu rozdziałów i Zakończenia. Każdy rozdział rozpoczynają uwagi wprowadzające. Łączy elementy analizy dogmatycznoprawnej z ujęciem historycznym i prawnoporównawczym. Zastosowane metody badawcze , a także sięganie do dorobku innych dyscyplin naukowych : prawa konstytucyjnego, prawa cywilnego , historii prawa , nauk o organizacji i zarządzaniu a także wykorzystanie w szerokim zakresie orzecznictwa sądowego , umożliwiły Habilitantowi badanie instytucji rzeczy publicznej w szerokim ujęciu. Zarysowana w rozprawie habilitacyjnej koncepcja rzeczy publicznej obejmuje określenie jej istoty i charakteru (prawo administracyjne nie zna pojęcia rzeczy, posługując się zasadniczo pojęciem dóbr publicznych), rodzajów rzeczy publicznej , determinant , elementów składowych i sposobów gospodarowania rzeczą publiczną . Autor jako cel badawczy założył sformułowanie spójnej koncepcji rzeczy publicznej w prawie polskim, m.in. poprzez wykorzystanie w tym celu częściowych poglądów poszczególnych autorów i stworzenie w ten sposób spójnej koncepcji na nich opartej. Dr L.Bielecki nie stworzył zatem własnej koncepcji rzeczy publicznej, dokonał natomiast samodzielnej analizy całokształtu dotychczasowych ustaleń doktryny w tej materii , ujmując je w formę spójnej ,

całościowej koncepcji rzeczy publicznej w prawie polskim. To , szczególne w istocie, zamierzenie badawcze zostało zrealizowane.

Rozdział I rozprawy ma w istocie charakter wprowadzający .Punktem wyjścia dla dalszej analizy uczynił Habilitant badania prawnoporównawcze w ujęciu historycznym (niemiecką , francuską i austriacką koncepcję rzeczy publicznej) oraz, w ogólnym zarysie, badania polskiego piśmiennictwa w tym zakresie, przedwojennego oraz późniejszego , z okresu PRL i po roku 1989. Wykazał przy tym wielość założeń teoretycznych częściowych koncepcji rzeczy publicznej w ujęciu polskiej szkoły prawa publicznego. Na wstępie rozważań Habilitant poddał analizie pojęcie rzeczy publicznej , dobra publicznego i mienia państwowego, skłaniając się wstępnie do tezy S.Kasznicy , iż dobra publiczne zawierają się w tym, co nazywamy rzeczami publicznymi. Podkreślając , że instytucja rzeczy publicznej nie jest jednorodna , różny jest charakter dotyczących jej regulacji prawnych i charakter norm prawnych ją określających, za istotne dla budowanej koncepcji Autor uznał określenie i zbadanie jej determinant. Ten , słuszny, punkt wyjścia doprowadził dr L.Bieleckiego do uznania za takie determinanty : własności publicznej, celu publicznego, interesu publicznego i publicznego prawa podmiotowego. Chociaż takie wyliczenie może być uznane za dyskusyjne także dlatego , że samo określenie „determinanty ” w tym kontekście nie jest chyba najlepsze , to w wielu aspektach niewątpliwie może być dobrym punktem wyjścia dla dalszej analizy. O niejasności terminu „determinanty” świadczyć może m.in. w dalszych częściach rozprawy stwierdzenie , że powyższe determinanty służą realizacji celów administracji w odmienny sposób , charakterystyczny dla każdego determinanta , biorąc pod uwagę szczególne cechy poszczególnych determinantów, s. 141).

Autor bada koncepcje własności i jej ograniczeń , konkludując , że regulacja prawna własności administracji jest odrębna w stosunku do regulacji dotyczącej osob prywatnych, co wynika z innej treści własności administracji, uznaje także że w istocie sprowadza się ona do

panowania nad rzeczą publiczną. Nie do końca jasne są uwagi dotyczące , w kontekście treści panowania nad własnością administracji (własnością publiczną) , współistniejącej z publicznoprawnym wywłaszczeniem instytucji odszkodowania. Novum w stosunku do dotychczasowych ustaleń doktryny w odniesieniu do rzeczy (dóbr) publicznych są spostrzeżenia dotyczące publicznych praw sąsiedzkich, omawiane głównie w nawiązaniu do dorobku doktryny francuskiej i niemieckiej. Autor w konkluzji powołuje się na ustalenia doktryny prawa cywilnego, odwołując się do ograniczeń wynikających ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa. O ile zawarte części rozdziału II dotyczącego własności administracji rozważania nie mają zasadniczo znamion nowości , to sformułowane w wyniku analizy celu publicznego i interesu publicznego uwagi zaowocowały ciekawymi spostrzeżeniami i uwagami (zwłaszcza na gruncie regulacji konstytucyjnej i orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego). Habilitant poszukuje odpowiedzi na pytanie, czy rzecz publiczna istnieje po to by realizować określony , przewidziany prawem , cel publiczny czy też cel publiczny istnieje po to by określać przeznaczenie rzeczy publicznej, a może twierdzenie takie jest w swojej treści i znaczeniu tożsame? Dla określenia istoty rzeczy publicznych to ważne pytania. Poszukując odpowiedzi, Autor zasadnie uznaje za niewystarczające uznanie rzeczy publicznej jedynie za narzędzie do osiągnięcia celu publicznego, uzależnia swoje stanowisko od tego o jakie rozumienie rzeczy publicznej chodzi (czy ujmuje się ją w znaczeniu infrastrukturalnym , finansowym czy użytkowym).Rzecz publiczna w ujęciu infrastrukturalnym i finansowym może być takim narzędziem służącym wykonywaniu zadań publicznych. Nie jest jednak jasna i jednoznaczna, zdaniem Autora, funkcja rzeczy publicznej w stosunku do celowości działania administracji w odniesieniu do rzeczy publicznej w znaczeniu użytkowym. Habilitant bada te kwestie wykorzystując pojęcie dobra wspólnego, badając jego różne rozumienia i ostatecznie uznając , że odmienności w tym zakresie prowadzą do zakłóceń w realizacji celu publicznego

z uwagi na różnice zachowań administracji i jednostki . Prowadzi to do tezy, że koncepcja rzeczy publicznej w ujęciu użytkowym inaczej wpływa na sposób , funkcje i cel realizacji dobra wspólnego. O ile rozważania na temat celu publicznego są merytorycznie uzasadnione o tyle dokonana przez Habilitanta analiza interesu publicznego budzi pewne zastrzeżenia, Autor rozważa bowiem na tym tle także pojęcie interesu prawnego, rozważanego na płaszczyźnie postępowania administracyjnego (momentami nie wiadomo czy ustalenia dotyczą interesu publicznego czy interesu prawnego a nie są to pojęcia tożsame) i powraca do pojęcia dobra publicznego. Dopiero te ustalenia prowadzą do ustalenia treści pojęcia interesu publicznego, w tym zakresie Habilitant opiera się na ustaleniach doktryny. Ostatecznie Habilitant rozstrzyga wątpliwości co do rozumienia interesu publicznego jako determinanty koncepcji rzeczy publicznej na płaszczyźnie rozwiązań konstytucyjnych , dotyczących przesłanek ograniczania praw i wolności. Interes publiczny słusznie uznaje dr L.Bielecki za wiodący element w całościowej koncepcji rzeczy publicznej , z czym trudno się nie zgodzić, podczas gdy interes prywatny wiąże z publicznym prawem podmiotowym, a to z kolei prawo z koncepcją rzeczy publicznej w znaczeniu użytkowym.

W prezentowanej koncepcji rzeczy publicznej infrastruktura ma znaczenie zbiorcze, jako układ określonego majątku o charakterze trwałym lub nietrwałym. Przedmiotem badań w trzecim rozdziale uczynił Habilitant koncepcję rzeczy publicznej w ujęciu infrastrukturalnym, koncentrując rozważania wokół pojęcia majątku trwałego i nietrwałego majątku infrastrukturalnego. Rozważania te oparte zostały , po raz pierwszy w takim zakresie i formie , na ustaleniach doktryny, materiale normatywnym , orzecznictwie sądowymi i dotyczyły składników majątku administracji , służących do wykonywania jej zadań, realizacji kompetencji oraz zapewnienia pozycji ustrojowej administracji w systemie władzy publicznej.

W kolejnym rozdziale Autor badał drugie z wyróżnionych ujęć rzeczy publicznej - ujęcie fiskalne. Wskazał że, podobnie jak w przypadku składników infrastruktury, rzeczy publiczne w znaczeniu finansowym tworzą pewną hierarchię, wynikającą z roli jaką spełniają w realizacji celów i zadań administracji a na szczycie tej hierarchii znajdują się wartości pieniężne (do rzeczy publicznych w znaczeniu finansowym dr L.Bielecki zaliczył także przedsiębiorstwa państwowe i jednoosobowe spółki Skarbu Państwa oraz majątek komunalny). Pieniądze i papiery wartościowe stanowią, zdaniem Habilitanta, swoistą grupę determinantów. Determinanty finansowe rzeczy publicznych funkcjonują, zdaniem Autora, poprzez występowanie określonej sfery działań administracji, która może funkcjonować poprzez prowadzenie działalności finansowej albo gospodarki finansowej. Habilitant podjął tu zagadnienia, dotychczas w takim ujęciu nie omawiane, ale niektóre myśli wyraża w sposób niezrozumiały, co wynika chyba z nie bardzo fortunnego – w badanym kontekście – określenia „determinanty” dla określenia w istocie rodzajów rzeczy publicznych. Stosunkowo wiele miejsca poświęcił Habilitant analizie statusu przedsiębiorstw państwowych jako majątku państwowego, poczynione uwagi, chociaż interesujące w kontekście koncepcji rzeczy publicznej, mają jednak w dużej mierze charakter historyczny. Autor omówił także status jednoosobowych spółek Skarbu Państwa jako majątku państwowego, nie rozważa jednak częstszej obecnie sytuacji spółek o mieszanym charakterze, akcyjnych albo z ograniczoną odpowiedzialnością ale z dominującą rolą Skarbu Państwa, którego udziały lub akcje wynoszą ponad 50 % majątku spółki. Kwestie te podnosi, ale bardzo ogólnie, w odniesieniu do majątku komunalnego.

W moim przekonaniu, najwięcej interesujących a zarazem uzasadnionych merytorycznie spostrzeżeń i wniosków zawarł Habilitant w rozdziale piątym, zatytułowanym „Koncepcja rzeczy publicznej w ujęciu użytkowym” i w rozdziale szóstym „Koncepcja rzeczy publicznej w ujęciu gospodarowania rzeczą”. Jest to o tyle zrozumiałe, że zagadnienia dotyczące

własności i gospodarowania majątkiem administracyjnym oraz środkami finansowymi stanowią w dużej mierze przedmiot dociekań innych dyscyplin naukowych (chociaż oczywiście także nauki prawa administracyjnego z uwagi na szczególną pozycję podmiotów władających własnością publiczną i szczególne zasady i formy gospodarowania tą , szeroko rozumianą , własnością) .

W piśmiennictwie z zakresu prawa ochrony środowiska oraz z zakresu szeroko rozumianego prawa zakładowego , zagadnienia związane z korzystaniem z rzeczy powszechnego użytku i korzystania z zakładów publicznych są wprawdzie omawiane ale w innym ujęciu , zasadniczo abstrahującym od statusu rzeczy powszechnego użytku jako rzeczy publicznej i od takiegoż statusu zakładów publicznych. Jest to zatem zasadniczo nowe spojrzenie. Niektóre ustalenia Habilitanta mają charakter dyskusyjny m.in. określenie powszechnej dostępności do określonego dobra jako użyteczności publicznej , co nie sprawdza się w odniesieniu do wielu desygnatów rzeczy publicznej do powszechnego użytku. Podzielam natomiast w pełni stwierdzenie , iż „... rzeczy publiczne z samej swojej istoty i nazwy służą dobru wspólnemu , a dla administracji wykonywaniu jej zadań koniecznych dla realizacji tego dobra i powinny służyć powszechnie, a więc ogółowi , każdemu podmiotowi”. Korzystanie z rzeczy powszechnego użytku Habilitant rozważa w odniesieniu do dróg, wód i lasów. Wartość zawartych w rozprawie rozważań podnosi wykorzystanie w szerokim zakresie orzecznictwa sądów administracyjnych. Z kolei korzystanie z zakładów publicznych, wcześniej w piśmiennictwie nie traktowane jako forma korzystania z rzeczy publicznej , Autor bada na wybranych rodzajach zakładów publicznych, omawia sposoby i zasady korzystania z nich jako z rzeczy publicznej . Dokonany wybór jest reprezentatywny , zakresem rozważań objęte zostały placówki oświatowe, szkoły wyższe, zakłady opieki zdrowotnej, biblioteki i muzea. Rozważania w tym rozdziale mają merytoryczne uzasadnienie , nie nasuwają poważniejszych zastrzeżeń. Chociaż są w miarę wyczerpujące i

wystarczające dla realizacji założonych celów badawczych, to za ich mankament można uznać brak w tym rozdziale podsumowania, Autor nie nawiązał także w tym miejscu do wskazywanych wcześniej determinant: celu publicznego, interesu publicznego a przede wszystkim do instytucji publicznych praw podmiotowych, którą wiąże przede wszystkim z tym ujęciem rzeczy publicznej do użytku powszechnego.

Interesujące są spostrzeżenia i wnioski Habilitanta dotyczące budowanej koncepcji rzeczy publicznej w cząstkowym ujęciu jako gospodarowania rzeczą. Dr L.Bielecki rozróżnia przy tym gospodarowanie rzeczą publiczną w ujęciu rozporządzającym i gospodarowanie w ujęciu nierozporządzającym. Ujęcie pierwsze Autor wiąże z nabyciem rzeczy publicznej i jej sprzedażą, z oddaniem w użytkowanie wieczyste i oddaniem w trwały zarząd oraz z przekazywaniem rzeczy publicznej na cele szczególne, pomija jednak gospodarowanie powiązane z umowami publiczno-prywatnymi. W tym rozdziale Habilitant w szerokim zakresie wykorzystuje dorobek doktryny prawa cywilnego i orzecznictwa Sądu Najwyższego, wykazuje także znaczenie regulacji administracyjnej w procesie gospodarowania rzeczą publiczną, w tym zakresie wykorzystując dorobek prawa administracyjnego i orzecznictwo sądów administracyjnych. Ujęcie prawnie nierozporządzające dr L.Bielecki powiązał z rozwiązaniami ustaw szczególnych i z gospodarowaniem drogami, wodami i lasami jako rzeczami publicznymi.

W ostatnim, siódmym rozdziale, Habilitant powrócił do zagadnień prawnoporównawczych i rozważał współczesne koncepcje rzeczy publicznej w doktrynie niemieckiej, francuskiej i austriackiej, wykazując że choć nie odbiegają zasadniczo od wzorów historycznych to jednak mają i nowe elementy.

W Zakończeniu Habilitant dokonał podsumowania rozważań, przede wszystkim stwierdzając, że rzecz publiczna jest kategorią uniwersalną z punktu widzenia jej zastosowania, jest bowiem wykorzystywana dla funkcjonowania państwa „w ogólności”.

Pozostaje w użyciu i w dyspozycji administracji - państwowej i samorządowej jako związku publicznoprawnego i w relacjach do użytkowników zewnętrznych i w sferze wewnętrznej . Trudno nie podzielić tego poglądu na gruncie zawartych w rozprawie rozważań , podobnie jak o publicznoprawnym panowaniu nad rzeczą ,związanym z usytuowaniem jej w obrębie władzy wykonawczej. Panowanie to obejmuje publicznoprawną metodę regulacji , zwaną publicznym prawem rzeczowym , mającą zasadnicze znaczenie dla bytu prawnego rzeczy publicznej (z wyjątkami jedynie dla prawa prywatnego). Za ważne uważam także stwierdzenie, że administracyjny stosunek do rzeczy nie odpowiada klasycznemu pojęciu własności cywilnej, własność administracyjna polega bowiem w rzeczywistości na sytuacji powierzenia administracji określonych składników majątkowych do zarządzania w celu realizacji zadań publicznych i w interesie publicznym. W odniesieniu do rzeczy publicznej należy podzielić także pogląd , że realizacja celu publicznego jest wielopłaszczyznowa, uzależniona od charakteru rzeczy publicznej, przy czym w ujęciu użytkowym cel publiczny określa przeznaczenie rzeczy publicznej, realizując zasadę dobra ogółu. Konkludując , Habilitant sformułował wniosek , iż poprzez określony własnością publiczną stosunek do rzeczy , rzeczy publiczne służą określonemu celowi publicznemu, realizując pewien interes publiczny, zaś w kwestii używania rzeczy mogą stanowić publiczne prawo podmiotowe. Zrealizował zatem założone cele badawcze , zaproponowana kompleksowa koncepcja rzeczy publicznej opiera się na elementach i determinantach wskazywanych w doktrynie, nie tylko polskiej , ale te znane elementy i determinanty ujmuje w sposób całościowy i nowatorski.. Wprawdzie nie ze wszystkim szczegółowymi stwierdzeniami dr Leszka Bieleckiego można się zgodzić , tym niemniej mają one charakter dyskusyjny i nie budzą zastrzeżeń merytorycznych.

Język rozprawy jest poprawny, Habilitant wykazał znajomość doktryny, wykorzystał bogate orzecznictwo sądowe.

Biorąc powyższe pod rozwagę , uważam że rozprawa dr L.Bieleckiego stanowi istotny wkład do dorobku nauki prawa administracyjnego, wzbogaca go znacząco i stanowi dobry wstęp do dalszego dyskursu naukowego.

4. Na dorobek naukowy dr Leszka Bieleckiego , poza rozprawą , składają się liczne (około 100) opracowania o zróżnicowanym charakterze. Zakres zainteresowań badawczych Habilitanta jest rozległy, obok prawa administracyjnego , materialnego, ustrojowego i postępowania administracyjnego, obejmuje publiczne prawo gospodarcze i prawo podatkowe. Prace te cechuje wysoki poziom merytoryczny. Habilitant jest autorem lub współautorem 3 monografii, poza rozprawą , pracy „ Koncesja w prawie lotniczym. Zagadnienia administracyjnoprawne”, Kielce 2010 (współaut. P.Ruczkowski) i „Dochody z kapitałów pieniężnych od A do Z wraz z aktualnym tekstem ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych”, red.B.Chanowska-Dymang,Warszawa 2011(współaut. P.Ruczkowski). Jest także współautorem i współredaktorem podręczników m.in.: Prawo administracyjne .Część ogólna,red.L.Bielecki, P.Ruczkowski, Warszawa 2011; Postępowanie administracyjne, red.L.Bielecki, P.Ruczkowski, Warszawa 2011; Ustrojowe prawo administracyjne , red. L.Bielecki, P.Ruczkowski, Warszawa 2011; Prawo administracyjne – część szczegółowa.t.II, red.J.Stelmasiak, P.Ruczkowski, Warszawa 2011; Materialne prawo administracyjne, część II, red. J.Stelmasiak, P.Ruczkowski, Kielce 2010. Habilitant jest autorem i współautorem 53 artykułów,głos i rozdziałów w monografiach (w tym oraz 12 prac ,przyjętych do druku i 5 w języku angielskim i czeskim). Aż 17 pozycji poświęconych zostało problematyce prawa podatkowego, co zapewne jest związane z pracą w aparacie skarbowym, kilkanaście zagadnieniom samorządu terytorialnego i innym zagadnieniom ustrojowym , kilka regulacjom konstytucyjnym i prawu UE , w tym zasadzie proporcjonalności , prawom podstawowym oraz wolnościom człowieka (wolności zrzeszania się , wolności gospodarczej, wolności politycznej). Dr L.Bielecki jest także autorem i współautorem komentarzy z

zakresu prawa podatkowego, artykułów popularno- naukowych oraz licznych opracowań w wersji elektronicznej (w tym 12 glos). W wielu pracach Habilitant łączy zagadnienia teoretycznoprawne z praktyką.

Także dorobek dydaktyczny i organizacyjny oraz współpraca z instytucjami publicznymi dr Leszka Bieleckiego zasługuje na pozytywną ocenę.

Habilitant jest zatrudniony na Wydziale Prawa Wyższej Szkoły Ekonomii, Prawa i nauk Medycznych im.prof.Edwarda Lipińskiego w Kielcach na stanowisku adiunkta, od 2012 r. współpracuje także z Wyższą Szkołą Nauk Społecznych i Technicznych w Radomiu. Od wielu lat jest zatrudniony i pełni liczne funkcje w aparacie administracji skarbowej , od 2005 r. jest urzędnikiem służby cywilnej.

Dr Leszek Bielecki ma 10 letnie doświadczenie dydaktyczne, obejmujące prowadzenie wykładów , konwersatoriów i ćwiczeń oraz seminarium licencjackiego i magisterskiego z prawa administracyjnego i postępowania administracyjnego, prawa konstytucyjnego, prawa ochrony środowiska, prawa samorządu terytorialnego. Prowadził szkolenia, opracowywał ekspertyzy, uczestniczył w pracach legislacyjnych. Uczestniczył także w wielu konferencjach krajowych i zagranicznych, jest członkiem Stowarzyszenia Badań nad Źródłami i Funkcjami Prawa FONTES, z siedzibą w Rzeszowie.

Konkludując , uważam że dr Leszek Bielecki posiada znaczny dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny a jego rozprawa habilitacyjna „Koncepcja rzeczy publicznej w prawie polskim. Zagadnienia administracyjnoprawne” stanowi znaczny wkład do dorobku nauki prawa administracyjnego.Tym samym spełnione zostały wymogi określone w ustawie z dnia 14 czerwca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. Nr 65,poz.585 ze zm.). co uzasadnia podjęcie dalszych czynności w przewodzie habilitacyjnym.

Wojciech Jędrzejko

Jan 26.08.2014 v.

9/a

Lublin, dnia 29 kwietnia 2014 roku

WPD - 112/2014

Szanowna Pani
dr hab. Małgorzata Stahl prof. nadzw.
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytetu Łódzkiego

Szanowna Pani Profesor

W następstwie decyzji Centralnej Komisji Do Spraw Stopni i Tytułów przesłanej w piśmie nr BCK-I-T- 7230/2013 z dnia 1 kwietnia 2014 roku (kserokopia pisma w załączeniu) uprzejmie informuję, że została Pani Profesor powołana na członka – recenzenta komisji habilitacyjnej powołanej w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego Pana dr Leszka Bieleckiego.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Panią Profesor o sporządzenie recenzji dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej Pana dr Leszka Bieleckiego.

Z wyrazami szacunku

DZIEKAN
Wydziału Prawa i Administracji

A. Przyborska-Klimczak
prof. dr hab. Anna Przyborska-Klimczak

W załączeniu:

- 1/ dokumentacja dr Leszka Bieleckiego
- 2/ umowa o dzieło oraz umowa - zlecenia wraz z załącznikami